

4.09 PHẨM APAYIMHA

81. CHUYỆN UỐNG RƯỢU (Ti ệ n Thân Surapàna)

Chúng con đã uống rượu....

Câu chuyện này, khi bậc Đạo Sư ở tại vườn Ghosita gần Kosambi, đã kể về Trưởng lão Sàgata. Sau khi an cư mùa mưa ở Xá-vệ, Đức Thế Tôn đi bộ đến một thị trấn tên là Bhaddavatikà. Tại đây, các người chăn bò, chăn dê, làm ruộng, người đi đường thấy bậc Đạo Sư liền đánh lễ Ngài và ngăn chặn Ngài:

- Bạch Thế Tôn, chớ đi đến bến nước Amba (Cây xoài). Tại bến nước cây xoài, trong am thất của những ngoại đạo bên tóc, có con rắn thần (Nàga) nguy hiểm tên Ambatitthaka (rắn thần ở bến cây xoài). Nó có thể làm hại Thế Tôn.

Thế Tôn làm như không nghe lời nói của họ, dù họ nói lời can ngăn lần thứ ba, vẫn cứ đi tới. Trong khi Thế Tôn trú trong một khu rừng không xa Bhaddavatikà, thì Trưởng lão Sàgata, một thị giả của Đức Phật, đầy đủ thần thông của hạng phàm phu, đi đến am thất ấy, tại trú xứ của xá vương ấy, trải niệm cỏ và ngồi kiết-già.

Không thể giấu nổi ác tánh, con rắn thần phun khói. Trưởng lão cũng phun khói. Con rắn thần phun lửa. Trưởng lão cũng phun lửa. Lửa con rắn thần không làm hại Trưởng lão nhưng lửa của Trưởng lão lại làm hại con rắn thần. Như vậy, trong giây lát, Trưởng lão nhiếp phục con rắn thần khiến nó thọ Tam quy và Ngũ giới, rồi đi đến bậc Đạo Sư. Sau đó bậc Đạo Sư ở tại Bhaddavatikà cho đến khi thỏa thích rồi đi đến Kosambi.

Tin Trưởng lão Sàgata nhiếp phục con rắn thần lan khắp vùng ấy. Các thị dân ở Kosambi đến nghênh đón bậc Đạo Sư, đánh lễ ngài, sau đó họ đi đến gần Trưởng lão Sàgata, đánh lễ Trưởng lão, đứng một bên và nói như sau:

- Thưa Tôn giả, hãy nói lên những vật gì Tôn giả cần, chúng con sẽ lo liệu đủ.

Trưởng lão giữ im lặng. Nhưng nhóm Sáu Tỷ-kheo nói:

- Nay chư Hiền, đối với các người xuất gia, rượu trắng khó tìm và rất thích ý. Các ông xem có thể tìm được rượu trắng trong cho Trưởng lão không?

Các vị thị dân bằng lòng, mời bậc Đạo Sư ngày mai thọ trai. Rồi họ đi vào thành, sắp đặt mọi người, mỗi nhà phải có rượu trắng trong để cúng dường Trưởng lão.

Hôm sau, họ mời Trưởng lão vào cúng dường rượu trắng. Trong mỗi nhà, Trưởng lão đều uống rượu và bị say. Khi đi ra khỏi thành, Trưởng lão ngã xuống tại cửa thành, vừa nằm vừa nói mê sảng. Bậc Đạo Sư dùng com xong, đi ra khỏi thành, thấy Trưởng lão nằm trong hoàn cảnh như vậy, liền bảo các Tỷ-kheo mang Sàgata về tịnh xá. Các Tỷ-kheo đặt Trưởng lão nằm, đầu Trưởng lão dưới chân đức Như Lai, nhưng Trưởng lão xoay trở lại nằm đặt chân trước mặt đức Như Lai. Bậc Đạo Sư hỏi các Tỷ-kheo:

- Nay các Tỷ-kheo, nay Sàgata có tỏ sự kính trọng đối với Ta như trước kia đã làm không?

- Thưa không, bạch Thế Tôn

- Nay các Tỷ-kheo, ai đã nhiếp phục con xaaà vương Ambatitthakà?

- Sàgata, bạch Thế Tôn.

- Nhưng nay Sàgata có thể nhiếp phục được một con rắn nước không?

- Thưa không được, bạch Thế Tôn.

- Nay các Tỷ-kheo, có thích hợp chăng khi uống một loại gì khiến con người mất lý trí?

- Thưa không thích hợp, bạch Thế Tôn.

Rồi Thế Tôn chỉ trích Trưởng lão và bảo các Tỷ-kheo:

- Ai uống rượu men rượu nấu, người ấy phạm tội cần phải thú nhận và xin sám hối.

Sau khi thiết lập học giới, Thế Tôn từ chỗ ngồi đứng dậy và đi vào Hương phòng. Các Tỷ-kheo, hội họp tại Chánh pháp đường, nói lời chỉ trích uống rượu:

- Thật là một tội lỗi lớn nếu uống rượu, vì uống rượu làm cho một người có trí tuệ và thần thông như Sàgata mù quáng không thấy công đức của Đức Phật.

Bậc Đạo Sư đến Pháp đường và hỏi:

- Nay các Tỷ-kheo, các ông ngồi tại đây đang bàn vấn đề gì?

Sau khi được biết vấn đề trên, bậc Đạo Sư nói:

- Nay các Tỷ-kheo, không phải chỉ nay các vị xuất gia này mới uống rượu và mất lý trí, mà trước kia họ cũng đã làm vậy rồi. Nói xong, bậc Đạo Sư kể câu chuyện quá khứ.

-ooOoo-

Ngày xưa, khi vua Bramadatta trị vì ở Ba-la-nại, Bồ-tát sanh ra trong một gia đình phương bắc ở nước Kàsi. Khi đến tuổi trưởng thành, người xuất gia làm tiên nhân du sĩ, đạt được các Thắng trí và Thiền chứng, vui hưởng thiền lạc, trú ở dãy Hy-mã-lạp Sơn, được vây quanh giữa năm trăm môn sinh. Khi mùa mưa đến, các môn sinh thưa với Bồ-tát:

- Thưa Sư trưởng, chúng con sẽ đi đến chỗ có người ở để xin muối và giấm.
- Các Hiền giả, ta sẽ ở lại đây. Các con hãy đi, hãy bảo trọng lấy thân, và sống qua mùa mưa rồi trở về.
- Thưa Sư trưởng, vâng.

Họ đánh lễ Sư trưởng, đi đến Ba-la-nại, và sống trong công viên của vua. Ngày kế tiếp, họ đi khát thực ngoài cửa làng, nhận đồ cúng dường đầy đủ, ngày kế tiếp nữa, họ trở về thành. Mọi người thương mến cúng dường đồ ăn và sau vài ngày họ báo cho vua biết:

- Thưa Thiên tử, có năm trăm ân sĩ từ Hy-mã-lạp Sơn đến trú ở công viên, tu hạnh khắc khổ, nhiếp phục các căn, và giữ giới.

Vua nghe công đức của các vị ấy, liền đi đến công viên, đánh lễ, tiếp đón họ niềm nở, và mời họ ở lại đó trong bốn tháng mùa mưa. Từ đây trở đi, họ ăn trong cung điện nhà vua và ở tại công viên. Một hôm có một ngày hội lớn uống rượu trong thành. Nhà vua nghĩ rằng, các vị xuất gia khó có được rượu, nên cúng dường họ nhiều rượu thượng hạng. Các nhà khổ hạnh uống rượu, đi vô công viên, bị rượu làm cho say, một số người đứng dậy múa, một số người hát, một số sau khi múa và hát, vứt lung tung những thúng đựng gạo v.v... rồi nằm xuống ngủ. Khi hết say rượu, họ tỉnh dậy, nghe và thấy những hành động bất chánh của mình, họ khóc than:

- Chúng ta đã làm những hành động không xứng đáng với người xuất gia. Chúng ta sợ đã làm điều ác như vậy vì chúng ta sống không có bậc sư trưởng của chúng ta.

Ngay lúc ấy, họ từ bỏ công viên, đi về Hy-mã-lạp Sơn. Sau khi dọn dẹp các vật cần dùng, họ đánh lễ Sư trưởng và ngồi xuống, Sư trưởng hỏi:

- Nay các con thân, các con có được an lạc không? Khi đi khát thực có mệt nhọc không? Các con có sống hòa hợp với nhau không?

- Thưa Sư trưởng, chúng con đã sống được an lạc. Nhưng chúng con đã uống rượu, lẽ ra, không được uống; rượu làm cho mất lý trí, không giữ được chánh niệm nên chúng con đã hát và đã múa. Họ báo rõ mọi sự việc rồi đọc bài kệ này:

*Chúng con đã uống rượu,
Đã hát, múa và khóc,
Uống rượu mất lý trí,
Đâu được hóa thành vượn?*

Bồ-tát nói:

- Do vì không ở với vị Sư trưởng nên sự việc như vậy đã xảy ra.

Sau khi quở trách các vị tu khổ hạnh ấy, Bồ-tát khuyến giáo họ:

- Từ nay chớ làm như vậy nữa.

Rồi trọn đời tu tập Thiền định không gián đoạn, Bồ-tát được sanh lên cõi Phạm Thiên.

-ooOoo-

Sau khi thuyết pháp thoại này, bậc Đạo Sư nhận diện Tiền thân (Bắt đầu từ đây, sẽ không nói đến “Sau khi kết hợp”) như sau:

- Lúc bấy giờ, hội chúng của vị ân sĩ là hội chúng Đức Phật, vị Sư trưởng hội chúng là Ta vậy.

-ooOoo-

82. CHUYỆN NAM TỬ MITTAVINDA (Tiền thân Mittavinda)

Thế là vượt qua rồi...

Câu chuyện này, khi ở Kỳ Viên, bậc Đạo Sư đã kể về một Tỷ-kheo khó bảo. Câu chuyện của Tiền thân này xảy ra trong thời kỳ đức Phaät Ca-diếp sẽ được nói đến trong Chương mười, Tiền thân Mahà-Mittavindaka, số 439.

-ooOoo-

Rồi Bồ-tát nói lên bài kệ này:

*Thế là vượt qua rồi
Lâu đài bằng thủy tinh
Bằng bạc, bằng châu báu,*

Khi người đã đội vào
Chiếc mũ bằng đá cứng
Trọn đời người không thoát.

Sau khi đọc bài kệ này, Bồ-tát đi lên trú xứ thiên giới của mình. Còn Mittavindaka, khi đã đội chiếc mũ ấy, phải chịu đựng đau khổ lớn, và khi các ác hành đã đoạn tận, nó mạng chung và đi theo nghiệp của mình.

-ooOoo-

Sau khi kể pháp thoại này, bậc Đạo Sư nhận diện Tiền thân:

- Lúc bấy giờ, Mittavindaka là Tỷ-kheo khó bảo, và vua chư Thiên là Ta vậy.

-ooOoo-

83. CHUYỆN ĐI ĐỀM XUI XẺO (Tiền Thân Kàlakanni)

Bạn quen chính là người...

Câu chuyện này, khi ở Kỳ Viên, bậc Đạo Sư đã kể về một người bạn của ông Cấp Cô Độc. Tương truyền người bạn ấy đã cùng ông Cấp Cô Độc chơi thân với nhau, đã đi học nghề cùng một thầy, người bạn ấy tên là Kàlakanni (Điềm xui xẻo). Thời gian qua, kẻ ấy trở thành nghèo đói, không thể sống được nên đã đi đến vị triệu phú. Vị Triệu phú khích lệ kẻ ấy, trả lương, giao kẻ ấy quản lý gia sản của mình. Kẻ ấy trở thành người làm công cho vị triệu phú và làm tất cả công việc. Trong thời gian đi đến với vị triệu phú, kẻ ấy thường nghe những câu:

- Hãy đứng lại, này Kàlakanni! (Đồ xui xẻo!); hãy ngồi xuống, này Kàlakanni! Hãy ăn đi, này Kàlakanni!

Một hôm, các bạn thân của vị triệu phú đi đến thăm nhà vị ấy và nói như sau:

- Này vị Đại triệu phú, chớ để người này sống gần ông. Nghe những lời xui xẻo như: Hãy đứng lại này Kàlakanni; hãy ngồi xuống Kàlakanni; Hãy ăn, này Kàlakanni, thì quý Dạ-xoa cũng chạy trốn. Nó đâu có đượng ngang bằng với ông. Nó nghèo đói, một kẻ bần cùng. Sao ông có liên hệ với nó?

Ông Cấp Cô Độc nói:

- Không phải vậy! Cái tên chỉ để gọi một người. Bậc Hiền trí không đánh giá người bằng cái tên. Chớ nên xem là điềm lành, điềm xấu khi nghe tiếng gọi. Tôi không thể từ bỏ một người bạn đã cùng chơi thân với nhau chỉ vì một cái tên.

Vị triệu phú không chấp nhận lời khuyên của họ. Một hôm, vị triệu phú đi đến làng mà vị ấy làm thôn trưởng và để người bạn ấy giữ nhà. Bọn cướp biết vị triệu phú đã đi về làng, dự định đến cướp phá nhà triệu phú. Với nhiều loại vũ khí cầm tay, ban đêm, chúng vây quanh nhà.

Nhưng Kàlakanni đã nghi thế nào bọn cướp cũng đến, nên không ngủ, ngồi chờ chúng. Khi biết bọn cướp đã đến, kẻ ấy đánh thức mọi người dậy, bảo mọi người thôi tù và, người kia đánh trống, khiến cho toàn gian nhà đầy cả tiếng động như là một hội chợ lớn. Những tên cướp nói:

- Chúng ta nghe lầm là nhà không có người, sao vị Đại triệu phú có mặt ở đây?

Chúng bỏ chạy và quăng tại chỗ các hoen đá, và vô số dụng cụ khác. Ngày hôm sau, người trong nhà thấy những cục đá quăng bỏ chỗ này chỗ kia, họ hoảng hốt lo sợ và táan thán người bạn ấy:

- Nếu hôm nay, không có một người tuần phòng ngôi nhà sáng suốt như vậy, thì bọn cướp đã bước vào nhà tùy theo sở thích và đã ăn cướp lấy cả nhà rồi. Nhờ người bạn kiên trì này, vị triệu phú được lợi ích và hạnh phúc.

Khi người triệu phú trở về, họ báo cáo tất cả tin này cho ông biết, ông nói:

- Các chú muốn ta tấn xuất một người bạn đã giữ nhà cửa của ta như vậy đó. Nếu ta nghe theo lời các chú tấn xuất người này thì nay gia sản của ta không còn gì nữa. Chính cái tên không có giá trị gì. Chính cái tâm tốt mới có giá trị.

Nói vậy xong, người triệu phú tăng lương cho người bạn. Nghĩ rằng đây là một câu chuyện đáng kể, ông đi đến bậc Đạo Sư và tường thuật đầy đủ từ đầu câu chuyện ấy. Bậc Đạo Sư nói:

- Này gia chủ, không phải chỉ nay, Kàlakanni mới bảo vệ gia sản của bạn mình, lúc trước kẻ ấy cũng làm như vậy.

Nói vậy xong, theo lời yêu cầu của vị triệu phú, bậc Đạo Sư kể câu chuyện quá khứ.

-ooOoo-

Thuở xưa, khi vua Brahmadata trị vì ở Ba-la-nại, Bồ-tát là một vị triệu phú có danh tiếng lớn. Bạn của Bồ-tát là Kàlakanni (Điềm xui xẻo). Tất cả đều giống như câu chuyện hiện tại. Khi từ làng mình làm thôn trưởng trở về, Bồ-tát nghe câu chuyện ấy liền nói:

- Nếu ta nghe lời nói các chú, tâu xuất người bạn như vậy, thì nay ta không còn gia sản gì hết.

Rồi Bồ-tát đọc bài kệ:

Bạn quen chính là người

Đi bảy bước giúp đỡ

Bạn thân mới là người

Đi đến mười hai bước

Thời gian tháng, nửa tháng,

Mới thật là bà con

Thời gian có dài hơn,

Mới thật là bằng ta

Sao ta lại có thể

Vì an lạc của ta,

Đuổi Kà-la-kan-ni,

Người ta biết đã lâu?

-ooOoo-

Sau khi kể lại pháp thoại này, bậc Đạo Sư nhảñ diện Tiên thân:

- Lúc bấy giờ, Kàlakanni là Ananda và vị triệu phú Ba-la-nại là Ta vậy.

-ooOoo-

84. CHUYỆN CỬA NGÕ HẠNH PHÚC (Ti ệ n Thân Atthassadvàra)

Hãy tìm cầu không bệnh...,

Câu chuyện này khi ở tại Kỳ Viên, bậc Đạo Sư đã kể về một người con trai tài giỏi vấn đề hạnh phúc tinh thần. Tại Xá-vệ một triệu phú giàu có, sanh một người con trai. Khi lên bảy tuổi, cậu con trai có trí tuệ và chăm lo hạnh phúc tinh thần.

Một hôm, cậu con trai để hỏi cha về cửa ngõ đưa đến hạnh phúc tinh thần. Người cha không biết, nhưng vẫn suy nghĩ: “Đây là một câu hỏi rất tế nhị. Ngoài Đức Phật toàn tri, không một ai trên trời dưới đất có thể trả lời câu hỏi này”. Rồi người cha dắt con trai, mang theo nhiều vòng hoa, hương liệu, dầu thơm đi đến Kỳ Viên. Ông cúng dường bậc Đạo Sư, đánh lễ Ngài, rồi ngồi xuống một bên và bạch Thế Tôn:

- Bạch Thế Tôn, đứa trẻ này có trí tuệ, thiện xảo về hạnh phúc tinh thần, hỏi con một câu hỏi về cửa ngõ đưa đến hạnh phúc tinh thần. Con không trả lời được câu hỏi ấy, nên con đã đến yết kiến Ngài. Lành thay nếu Thế Tôn trả lời câu hỏi ấy.

Bậc Đạo Sư nói:

- Nay cư sĩ, thưở trước ta đã được đứa trẻ này hỏi câu ấy, và Ta đã trả lời cho nó. Lúc bấy giờ, nó đã biết câu trả lời. Nhưng nay, nó không có nhớ được, vì đã đi qua nhiều đời kiếp.

Nói vậy xong, theo yêu cầu, bậc Đạo Sư kể câu chuyện quá khứ.

-ooOoo-

Thưở xưa, khi vua Brahmadata trị vì ở Ba-la-nại, Bồ-tát là một triệu phú có rất nhiều tiền của. Con của Bồ-tát mới có bảy tuổi đã có trí tuệ và thiện xảo và hạnh phúc tinh thần. Một hôm, nó đi đến hỏi cha nó về cửa ngõ đưa đến hạnh phúc tinh thần:

- Thưa cha thân, thế nào là cửa ngõ đưa đến hạnh phúc tinh thần?

Người cha trả lời nó với bài kệ này:

Hãy tìm cầu không bệnh,

Là lợi đặc tối thượng.

Giữ giới, kính trọng thượng,

Biết nghe học kinh điển.

Hãy tùy thuận Chánh pháp,

Thoát ly các chấp thủ,

Chính sáu cửa ngõ này

Đưa đến chân hạnh phúc.

Như vậy, Bồ-tát trả lời câu hỏi về cửa ngõ đưa đến hạnh phúc tinh thần. Từ đấy trở đi, đứa trẻ sống đúng theo sáu pháp ấy. Còn Bồ-tát trở đời làm các công đức như bố thí ... và đi theo nghiệp của mình khi mệnh chung.

-ooOoo-

Bậc Đạo Sư kể pháp thoại này xong, Ngài nhận diện Tiên thân:

- Đưa con trai thời ấy là đưa con trai hiện tại và vị đại triệu phú là Ta vậy.

-ooOoo-

85. CHUYỆN CÂY CÓ TRÁI LẠ (Tiền Thân Kimpakka)

Không biết hại tương lai...

Câu chuyện này khi ở Kỳ Viên, bậc Đạo Sư đã kể về một Tỷ-kheo có tâm luyến ái. Tương truyền có một thiện nam tử đặt lòng tin vào Giáo pháp Phật và xuất gia. Một hôm, trong khi đi khát thực ở Xá-vệ, thấy một thiếu nữ trang sức đẹp đẽ, Tỷ-kheo ấy khởi tâm luyến ái. Vị Sư trưởng và Giáo thọ sư đưa Tỷ-kheo ấy đến gặp Thế Tôn. Bậc Đạo Sư hỏi:

- Nay Tỷ-kheo, có thật chăng ông bị luyến ái?

Khi được đáp có thật vậy, bậc Đạo Sư nói:

- Nay Tỷ-kheo, năm dục này khi được thọ dụng, thật là khả ái, nhưng thọ dụng nhiều tạo thành nghiệp và sẽ sanh vào địa ngục v.v... Cũng như ăn trái cây Kimpakka. Trái cây Kimpakka có sắc, có hương, có vị nhưng khi được ăn, nó phá vỡ nội tạng đưa đến chung. Thuở trước, nhiều người không thấy sự taùc hại của nó, đã tham đắm sắc, hương, vị, đã ăn trái ấy, và đi đến mạng chung.

Nói vậy xong, bậc Đạo Sư kể câu chuyện quá khứ.

-ooOoo-

Thuở xưa, khi vua Brahmadatta trị vì ở Ba-la-nại, Bồ-tát là người lãnh đạo một đoàn lữ hành, đang đi với năm trăm cỗ xe từ đông sang tây. Bồ-tát đến đầu của khu rừng, họp các người tùy tùng lại và khuyên như sau:

- Tại ngôi rừng này, có những cây độc, các bạn chớ ăn trái cây trước đây chưa từng ăn mà không hỏi ta. Khi họ đã vượt qua khu rừng, đến biên địa của rừng bên kia, họ thấy một cây Kimpakka (Cây có trái lạ), với cành cây cong xuống vì mang nặng trái. Về hình dáng, màu sắc, vị và hương, thân cây, cành cây, lá và trái cây ấy giống như cây xoài. Một số người lầm về màu sắc, hương vị của những trái cây ấy, tưởng chúng là những trái xoài, nên đã ăn những trái ấy. Một số người đứng lại, hái và đứng chờ, quyết định chỉ ăn sau khi hỏi vị lãnh đạo đoàn lữ hành.

Bồ-tát đến chỗ ấy, bảo quăng các trái cây đã hái. Những ai đã ăn, Bồ-tát làm cho họ nôn ra và cho uống thuốc. Một số người trong họ khỏi bệnh, nhưng những ai đã ăn trước tiên đều mệnh chung.

Sau đó Bồ-tát đã đi đến chỗ mình muốn, thâm hoạch lợi tức, rồi đi về trú xứ của mình. Trọn đời Bồ-tát làm các công đức như bố thí rồi đi theo nghiệp của mình khi mệnh chung.

-ooOoo-

Kể xong câu chuyện, bậc Đạo Sư nói lên bài kệ này:

Không biết hại tương lai,

Ai thọ dụng các dục,

Quả chín, chúng khổ não,

Như ăn Lim-pak-ka.

Sau khi nêu rõ ràng các dục, khi thọ dụng, đem lại thích thú, và khi chín mùi đem lại khổ não, bậc Đạo Sư thuyết giảng các Sự thật. Cuối bài giảng, vị Tỷ-kheo có tâm luyến ái chứng được quả Dự lưu, một số chứng quả Nhất lai, một số chứng quả Bất lai, một số chứng quả A-la-hán.

Pháp thoại kết thúc, bậc Đạo Sư nhận diện Tiền thân:

- Hội chúng thời ấy là hội chúng Đức Phật, và vị lãnh đạo đoàn lữ hành là Ta vậy.

-ooOoo-